

¡El bisbe es mort!

L'enfermetat que des de tant temps venia sufrint el venerable bisbe d'aquesta diòcessis Excm. i Rdm. doctor don Ramón Guillamet i Coma, ha tingut un trist desenllaç a la matinada d'avui. Eren tres quarts de tres quan s'ha extingit la seva vida, entregant l'ànima a Déu. La seva mort ha sigut plàcida com la dels Sants.

A les primeres hores d'ahir, donant-se compte de la gravetat del estat del malalt, va administrar-se-li el Sagrament de la Extremaunció.

A les quatre de la tarda el doctor Alfred Carulla donà un parte facultatiu, fent témer un ràpid desenllaç. Abans de perdre el coneixement el doctor Guillamet dedicà els seus últims pensaments a Déu i a la salut dels seus diocessans.

El difunt prelat havia nascut a Olot el dia 23 de març de 1856. Contava, doncs, en l'actualitat, setanta anys. El bisbat de Barcelona ha sigut regentat per ell durant sis anys.

El doctor Guillamet era d'origen modest, havia nascut en una família sense gran bens de fortuna, però gran en virtuts cristianes.

A la seva atribulada família, bisbe-coadjutor, cabilde i clero de la catedral, testimoniem el nostre més sentit pèsam.

D. E. P.

Com el senador fes signe, amb misteri, de que no divulgues el secret, ella un cop més repetí:

— Ja sabs que soc callada.

El senador digué que s'arribava fins el Forum, plaça on, entre altres coses, tothom acudia per a saber notícies, i encare no hagué passat la porta el marit, la dona tornant-se'n a filar llana, feu un gros sospir i exclamà:

— ¡Ai, pobres de nosaltres!

L'esclava de confiança, al veure a la senyora tan atribulada, no parà fins a saber-ne la causa i en un moment després l'esclava se n'entrà a la cuina, i la cuinera veient-la trasbalsada li va arrencar el secret. En això arriba un legionari que tenia amors amb la cuinera, i aquesta li explicà lo que passava; les esclaves, transitant per allí n'hagueren fums i d'aquest modo el secret se transmeté de l'un a l'altre, acompanyat del «ja sabs que soc callat.»

Hi ha que tenir en compte que el poble romà, essent molt supersticiós, un fet així era com una espina clavada al seu cor:

El senador anà fent via, i al passar, els clients, els esclaus i tots quants era obligatori, li cedien el pas i el saludaven respectuosos i cerimoniosament. Les insignies de senador teien fer rotllo. Se n'entrà en un temple, i després de nou s'encaminà vers el Forum. Una horeta hauria passat des de la sortida de sa casa, quan l'emprent, esverat, un amic, i li diu:

— I què fareu al Senat amb l'assumpte de l'alosa que ha passat amd casco i blandint una llança? Què diu l'augur?

El senador i la seva dona

Passà a Roma, i a Roma la antiga. Se tracta d'un senador. Havia tingut d'assistir a varies sessions per un assumpte importantíssim, i els 300 senadors de que aleshores se componia el Senat, estaven juramentats en no divulgar l'assumpte motiu de les reunions. L'home romà, i més un senador, no podia mancar a la paraula donada.

La dona del senador, al veure'l arribar preocupat, deixant de filar llana, ocupació principal de les classes acomodades, fins de les més altes, i amb aquell interès que tenien per la cosa pública, i amb certa

gravetat i estirament, doncs no posseïen la gràcia femenina ni l'encant de la dona moderna, volgué saber l'assumpte de que tractaven en el Senat. El marit se negava a dir-ho. Ferma en saber-ho la muller. Al veure la obstinació de sa esposa acabava per cedir. Ella, aleshores, una vegada més reia:

— Ja sabs que soc callada.

— En això confio, de lo contrari tiraries per terra la meva honradesa i, a més, me costaria la vida... Se tracta de que aquests dies ha passat per sobre de Roma una alosa amb casco posat i blandint una llança. L'endevinador, o sigui l'augur, ens ha de dir lo que això significa.